

22/07/2016

Set dimensions de patologia de la personalitat són sexualment seleccionades

Els trastorns de la personalitat són un problema de salut mental la prevalença dels quals en la població general és d'un 10 %, un percentatge molt superior en comparació d'altres trastorns mentals. Els autors d'aquest treball han dut a terme un estudi amb gairebé mil persones a qui es van mesurar set dimensions de patologia de la personalitat per veure si aquests trastorns es mantindrien mitjançant selecció sexual. Els resultats suggereixen que moltes de les malalties diagnosticades actualment podrien ser estratègies darwinianes.

Els trastorns de la personalitat són un problema de salut mental que es diagnostica quan la forma habitual de sentir, pensar i comportar-se s'allunya del comportament majoritari i, a més a més, causa malestar en diverses àrees de la vida, o bé dificulta l'assoliment d'objectius vitals bàsics com la salut, relacions socials, parella, família, estudis, feina, o estabilitat econòmica. La seva prevalença en la població general és d'un 10 % i s'associen i empitjoren l'evolució tant d'altres trastorns mentals, incloent el suïcidi, com de moltes malalties somàtiques, reduint així la longevitat. Malgrat l'elevada prevalença, el seu impacte i els costos econòmics que aquest implica, les seves causes encara són desconegudes. De fet, crida especialment l'atenció que un trastorn que empitjori tant la qualitat com la quantitat de vida es mantingui en prevalences tan elevades en la població, sobretot en comparació d'altres trastorns mentals com l'esquizofrènia, amb prevalences al voltant de l'1 %. Per aquest motiu ens vam plantejar si els trastorns de la personalitat es mantenen mitjançant

selecció sexual, és a dir, si aquests incrementen la probabilitat de reproducció (eficàcia biològica) a costa de reduir la salut i la supervivència de les persones que els pateixen.

Amb aquest objectiu vam mesurar 7 dimensions de patologia de la personalitat en una mostra de gairebé 1.000 persones i vam esbrinar si aquestes tenien alguna relació amb l'estatus, l'èxit d'aparellament i l'èxit reproductiu. Totes les dimensions es trobaven en alguna mesura sota els efectes de la selecció sexual. L'afectivitat negativa va incrementar l'èxit reproductiu (descendència) en les dones i va reduir-la en els homes, mentre que la persistència la va incrementar en els homes i va resultar irrellevant per a les dones. L'associabilitat va reduir l'èxit d'aparellament en ambdós sexes, així com el nombre de fills en els homes. La impulsivitat-percaça de sensacions va incrementar el nombre de parelles en ambdós sexes, sense efectes en la reproducció. L'antagonisme va multiplicar el nombre de parelles breus en els homes, sense efectes en altres paràmetres o en les dones. La subordinació va escurçar la duració de les relacions en els homes i va retardar-ne la primera reproducció, sense cap conseqüència en les dones. Finalment, la raresa únicament avançava l'edat de la primera reproducció sense afectar cap altre paràmetre. Pel que fa a la relació entre patologia de la personalitat i estatus, l'afectivitat negativa i la raresa van resultar perjudicials, mentre que la persistència i la subordinació eren relativament beneficioses i la resta de dimensions van mostrar efectes menors.

Aquest treball mostra per primera vegada que les lleis de l'evolució biològica es poden aplicar fructíferament al coneixement de la patologia de la personalitat. És més, suggereix que aquests trastorns no es poden comprendre íntegrament si no és des de la perspectiva evolucionista, i que moltes de les malalties que diagnostiquem actualment poden ser estratègies darwinianes.

Jordi E. Obiols

Departament de Psicologia Clínica i de la Salut

Jordi.Obiols@uab.cat

Referències

[View low-bandwidth version](#)